

Arrest

nr. 99 708 van 25 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partij stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 19 december 2012 eveneens een beroep inhoudt tegen de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de

rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepalingen van de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Russische origine met vaste verblijfplaats in Kirgizië. Begin 2010 werden uw kippen gestolen en uw hond gedood, vermoedelijk door enkele Kirgizische jonge mannen. Ongeveer twee maanden later werd 's nachts uw koe gestolen. U diende de volgende dag klacht in bij de politie. Omdat u niet zeker wist wie de daders waren, wilde de politie uw klacht niet aanvaarden. Ongeveer een week later vielen een 3 à 4-tal Kirgizische jonge mannen uw woning binnen. Zij eisten geld van u en bedreigden u. Ze ontvreemdden enkele spullen van u en namen documenten van uw huis en uw percelen af. Daarna sloegen ze u en smeten ze u buiten op straat. U zocht onderdak bij burens en later bij Z. (...), een vriend van uw zoon. Na een tweetal maanden werd uw schuilplaats ontdekt door de Kirgizische mannen en verhuisde u naar een familielid van uw schoondochter, waar u een viertal maanden verbleef. U besloot het land te verlaten en reisde naar België, waar uw zoon Z. I. (...) (OV 5.035.276) zich reeds bevond. U vroeg op 24 februari 2011 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een geldig Kirgizisch paspoort.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Russen. Daarom kunnen de loutere Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Kirgizië problemen kende met Kirgiezen omwille van uw Russische origine. U kon echter geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u bijzonder vaag en oppervlakkig bleef in uw verklaringen, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze aantast. Zo was u eerst en vooral opvallend vaag en onzeker over wie uw belagers waren in Kirgizië. U meende dat het "jonge Kirgiezen" waren uit uw straat. Echter, u haalde aan dat u een eerste keer werd bestolen van uw kippen maar dat u dit toen niet had zien gebeuren. Toen u gevraagd werd wie toen de daders waren, kon u hierop aanvankelijk geen concreet antwoord geven. U zou het immers niet met uw eigen ogen gezien hebben. Volgens "andere mensen" waren het echter jonge Kirgiezen uit uw straat geweest die hiervoor verantwoordelijk waren (CGVS p.8). U stoelde de bewering als zouden uw belagers deze Kirgiezen zijn geweest dan ook enkel en alleen op wat u van "anderen" had gehoord, zonder hiervoor concrete en objectieve aanwijzingen te hebben. Ook wat het tweede incident betreft, met name het feit dat ze uw koe stalen, was u niet zeker van de identiteit van de daders. Zo beweerde u dat zij uw koe 's nachts stalen en dat u enkel schaduwen van de daders had kunnen zien aangezien het donker was (CGVS p.9). U zou de daders "ongeveer" herkend hebben (CGVS p.9). Aan hun stemmen te horen dacht u dat het de Kirgizische jongeren uit uw straat waren, maar u was ook hier niet helemaal zeker dat het wel die mensen waren geweest (CGVS p.9). Ook betreffende het feit dat u bij Z. (...), de vriend van uw zoon, moest vertrekken omdat "men" ontdekt zou hebben dat u zich daar bevond, bleef u erg vaag. U stelde dat "ze" te weten waren gekomen dat u daar verbleef. Toen u gevraagd werd over welke mensen u het precies had, kon u hierop geen concreet antwoord geven. U zei dat u die mensen niet kende en dat u niet precies wist wie ze waren, dat ze waarschijnlijk bandieten waren, maar dat u hen niet gezien had (CGVS p.4). Door de algehele vaagheid en onwetendheid die u aan de dag legt in uw verklaringen omtrent uw belagers in Kirgizië wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd.

Voorts slaagde u er evenmin in de door u aangehaalde problemen concreet in de tijd de plaatsen, wat uw geloofwaardigheid op bijkomende wijze hypothekeert. Toen u gevraagd werd wanneer het eerste incident had plaatsgevonden, kon u hier namelijk niet meteen op antwoorden. U dacht eerst dat het "in 2009 of 2010" moest geweest zijn. Uiteindelijk zei u dat deze diefstal "waarschijnlijk begin 2010" had plaatsgevonden (CGVS p.8-9). Wat de diefstal van uw koe betreft, stelde u dat dit "ergens in april" was gebeurd (CGVS p.8). Bovendien sprak u zichzelf tegen in uw verklaringen omtrent deze incidenten. Zo beweerde u aanvankelijk dat tijdens het eerste incident uw kippen gedood werden en uw hond gestolen werd (CGVS p.7-8). Later tijdens het gehoor verklaarde u echter het omgekeerde, namelijk dat uw kippen toen gestolen werden en dat uw hond gedood werd (CGVS p.9). Toen u geconfronteerd werd met deze anomalie in uw verklaringen, kon u hiervoor geen verklaring geven en bleef u bij uw laatste verklaringen (CGVS p.9), waardoor deze tegenstrijdigheid overeind blijft staan.

Voorts werden nog enkele ongeloofwaardige en onlogische elementen vastgesteld binnen uw asielrelaas die uw algehele geloofwaardigheid verder ondergraven. Zo werd u gevraagd hoe u erin geslaagd was uw documenten (Kirgizisch paspoort, geboorteakte, huwelijksakte en overlijdensakte van uw man) te kunnen voorleggen bij het CGVS, terwijl u verklaarde 's nachts op straat gesmeten te zijn geweest nadat vier Kirgiezen uw woning waren binnen gevallen. U legde uit dat u zich snel aankleedde toen u hen hoorde aankomen en dat u uw documenten al had meegenomen omdat u dacht dat u moest vluchten (CGVS p.10-11). Eerst en vooral is het weinig aannemelijk dat u hiervoor in zulke omstandigheden de tijd nog gehad zou hebben. Bovendien is het weinig logisch dat u er dan wel aan gedacht zou hebben om uw huwelijksakte en de overlijdensakte van uw echtgenoot mee te nemen, en niet de map met andere documenten, waaronder documenten van uw huis en uw percelen, noch het geld waarvan u verklaarde dat uw belagers dit toen eveneens in beslag namen (CGVS p.11). Verder is het ook allerm minst logisch dat u nog ongeveer een half jaar na dit laatste incident in Kirgizië verbleef, meer bepaald in Karabalta -de stad waar u zelf ook uw woonplaats had en alwaar u telkens problemen had gekend- alvorens het land te verlaten. Het feit dat u zo lang nog in dezelfde stad bleef wonen waar u voor uw leven vreesde, valt dan ook moeilijk te rijmen met de door u aangehaalde vrees voor vervolging en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op zwaarwichtige wijze.

Ten slotte werden ook uw verklaringen omtrent uw reisweg vanuit Kirgizië naar België ongeloofwaardig bevonden. U verklaarde immers dat u met een busje vanuit Kirgizië naar België reisde en dat u gedurende de volledige reisweg geen enkele individuele controle hebt ondergaan. U wist niet of er voor uw reis een visum werd aangevraagd. U wist evenmin of er andere documenten voor u werden aangemaakt. De smokkelaar zou u niet gezegd hebben wat u moest doen of zeggen in geval u individuele controle zou krijgen onderweg (CGVS p.5-6). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt nochtans dat er aan de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook weinig aannemelijk dat het busje waarmee u helemaal vanuit Kirgizië naar België reisde onderweg helemaal niet gecontroleerd werd. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat men u absoluut niet op de hoogte gebracht zou hebben van wat u zou moeten doen of zeggen in geval van een persoonlijke identiteitscontrole. Daarnaast dient nog gewezen te worden op een stempel in uw geboorteakte, waaruit kan afgeleid worden dat er op 14 mei 2009 nota bene een Russisch paspoort werd afgeleverd aan u. Toen u gevraagd werd of u ooit een Russisch paspoort had gehad, ontkende u echter ooit zo een document te hebben aangevraagd. U liet bovendien uitschijnen dat u deze stempel nooit eerder had gezien (CGVS p.6) , wat weinig aannemelijk is, aangezien u uw geboorteakte volgens uw eigen verklaringen terugkreeg bij aankomst in België en u het dus al meer dan anderhalf jaar (van februari 2011 tot aan uw gehoor voor het CGVS op 11 december 2012) terug in uw bezit had, en u aldus ruim de mogelijkheid had om deze stempel te "ontdekken".

Op basis van het geheel van voorgaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas en kan bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u neergelegde documenten kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw Kirgizisch paspoort, uw geboorteakte en uw huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. De overlijdensakte van uw man bevat enkel gegevens met betrekking tot zijn overlijden in 2006. Dit document bevat evenmin verwijzingen naar de door u aangehaalde problemen in Kirgizië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3.1. Wat betreft de motivering van verwerende partij dat er geen sprake is van systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Russen in Kirgizië waardoor de loutere Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, stelt verzoekende partij dat uit de informatie uit het administratief dossier wel degelijk blijkt dat er problemen voor de Russische minderheden zijn die blijven aanhouden. Verzoekende partij insinueert dat de informatie slechts fragmentarisch wordt weergegeven in de bestreden beslissing waardoor de werkelijke draagwijdte van het risico van inwoners van Russische origine vertekend wordt weergegeven. Vervolgens benadrukt verzoekende partij - waarbij zij verwijst naar de informatie in het administratief dossier - de grote instabiliteit, de etnische spanning en het feit dat er verschillende incidenten plaatsvonden, zeker na de val van Bakiyev in april 2010. Ze wijst erop dat in die periode ook de Russische ambassade in Bishkek destijds talrijke klachten had ontvangen van Russische staatsburgers en etnische Russen over invallen in hun handelszaken en aanvallen op hun huizen en kantoren en over fundamenteel nationalisme of racisme in Bishkek en andere regio's. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dan ook dat de huidige positie van etnische minderheden waaronder Russen nog steeds een ernstig probleem stelt. Ten slotte haalt verzoekende partij aan dat in de informatie vermeld wordt dat etnische Russen nog steeds Kirgizië verlaten, niet enkel om economische redenen, maar ook uit vrees voor de stabiliteit van het land en het toenemend etno-nationalisme.

3.2.3.2. Waar verzoekende partij betoogt dat verwerende partij de problemen ten onrechte heeft geringschat en de informatie slechts fragmentarisch weergeeft waardoor de werkelijke draagwijdte van het risico van inwoners van Russische origine vertekend wordt weergegeven en erop wijst dat etnische minderheidsgroepen, waaronder ook Russen, nog steeds problemen ondervinden in Kirgizië, verwijst de Raad naar de inhoud van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door haar aangereikte elementen. Verwerende partij betreft in haar beoordeling de landeninformatie waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd en stelt dat, hoewel uit deze informatie blijkt dat de gebeurtenissen in april 2010 en in juni 2010 een gevoel van angst hebben gecreëerd bij verschillende minderheden en dat op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, dit echter niet heeft geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van etnische minderheden. De door verzoekende partij gehighlightte informatie uit het administratief dossier verandert niets aan deze vaststelling. Verzoekende partij laat immers na om deze argumenten uit te werken en beperkt zich tot het stellen dat er problemen zijn voor Russische minderheden zonder aan te tonen dat er sprake is van systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van personen met Russische origine. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

3.2.4.1. Daar waar verwerende partij verzoekende partij verwijt opvallend vaag en onzeker te zijn over wie haar belagers waren in Kirgizië, stelt verzoekende partij dat de vereisten die aan haar kennis worden gesteld omtrent de identiteit van de belagers buiten proportie zijn en niet in overeenstemming met de realiteit. Er kan immers moeilijk verwacht worden dat de belagers zomaar hun identiteit zouden bekendmaken. Verder meent verzoekende partij dat zij zich gerust mag baseren op de informatie die aan haar werd verstrekt door anderen zonder dat hierdoor de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnd wordt.

3.2.4.2. De Raad is van oordeel dat van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij toch meer moeite aan de dag zou hebben gelegd om meer informatie te bekomen over wie haar belagers zijn. Het is dan ook negatief voor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas dat verzoekende partij zich enkel baseert op hetgeen zij van andere heeft gehoord, zonder verdere inspanningen te leveren om uitsluitel te krijgen omtrent de identiteit van haar belagers. Dit klemmt des te meer daar verzoekende partij zelf verklaart dat haar (waarschijnlijke) belagers in dezelfde straat als zijzelf woonden (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/12/2012, p. 8, 9 en 10). Dat verzoekende partij desondanks de namen niet kent van deze personen, getuigt dan ook van een gebrek aan initiatief en interesse om te weten te komen door wie ze werd lastig gevallen en brengt de geloofwaardigheid van het relaas dan ook ernstig in het gedrang.

3.2.5.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij er niet in slaagt de door haar aangehaalde feiten concreet in de tijd te plaatsen, is verzoekende partij het niet eens met het feit dat er een dergelijk belang wordt gehecht aan de chronologie van wanneer welk incident zich heeft voorgedaan. Het tijdstip wanneer welke kip of koe werd gestolen en het feit of eerst dan wel later de hond werd gedood, zijn dan ook niet dermate van belang dat hierdoor besloten kan worden dat haar asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn.

3.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen, die door verzoekende partij zelf als uiterst essentieel in haar relaas worden naar voor gebracht – meer in het bijzonder het stelen van de kippen, het doden van de hond en het stelen van een koe – in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. Het relativeren van het belang van de chronologie van de gebeurtenissen door verzoekende partij is dan ook niet van aard om desbetreffende motivering te weerleggen.

Betreffende het eerste incident, het stelen van de kippen, merkt de Raad op dat verzoekende partij nauwelijks kan aangeven in welk jaar dit zou zijn gebeurd. Tijdens haar gehoor werd het volgende verklaard:

“Wanneer werd u voor het eerst beroofd?

Dat weet ik niet meer. Ik kan toch niet alles onthouden?

Was dat in 2010 of er voor nog?

In 2010 denk ik, ja. Misschien in 2009. Nee, toch in 2010. (...)." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/12/2012, p. 8). De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij zich niet meer herinnert wanneer deze feiten plaatsgevonden hebben. Er dient immers te worden vastgesteld dat tijdens dit eerste incident niet alleen haar kippen werden gestolen, maar dat eveneens haar hond gedood zou zijn (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/12/2012, p. 7-8 en 9). Er mag dan ook verwacht worden dat dergelijke feiten indruk hebben gemaakt op verzoekende partij, waardoor zij zich nog zou kunnen herinneren wanneer deze gebeurtenissen plaatsvonden. Dienaangaande wijst de Raad bovendien op een andere ongeloofwaardige verklaring van verzoekende partij. Wanneer tijdens het gehoor aan verzoekende partij gevraagd wordt waarom zij niet reeds na dit eerste incident naar de politie ging, verklaart zij het volgende: *"Ik dacht 'kippen, zo'n kleinigheid, dat is niet zo erg'. Ik zou toch niet voor kippen naar de politie gaan."* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/12/2012, p. 9). Aangezien tijdens het eerste incident niet alleen haar kippen gestolen werden, maar ook haar hond werd gedood, is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij dergelijke feiten slechts als een kleinigheid zou hebben beschouwd. Deze vaststelling bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

Betreffende de vage verklaring omtrent het tijdstip dat de koe werd gestolen, is de Raad eveneens van oordeel dat het onaannemelijk is dat verzoekende partij niet preciezer kan aangeven wanneer deze gebeurtenis plaatsvond, daar kan worden aangenomen dat deze gebeurtenis in het geheugen van verzoekende partij is gegrift.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat het feit of eerst dan wel pas later de hond werd gedood niet dermate van belang is dat hierdoor besloten kan worden dat haar asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn, stelt de Raad vast dat dit betoog blijk geeft van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Nergens wordt door verwerende partij gesteld dat verzoekende partij het doden van de hond op verschillende tijdstippen zou hebben gesitueerd. Wel stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij aanvankelijk verklaart dat tijdens het eerste incident haar kippen gedood werden en haar hond gestolen werd. Later tijdens het gehoor verklaart verzoekende partij het omgekeerde, namelijk dat haar kippen toen gestolen werden en haar hond gedood werd. Deze door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheid wordt bijgevolg door het verweer van verzoekende partij op geen enkele manier weerlegd.

3.2.6.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij in de door haar beschreven omstandigheden nog de tijd had om haar documenten mee te nemen en dat het weinig logisch is dat zij er enerzijds wel aan dacht haar huwelijksakte en de overlijdensakte van haar echtgenoot mee te nemen, maar anderzijds er niet aan dacht de map met andere documenten, waaronder documenten van haar huis en haar percelen, mee te nemen, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij niet de tijd had om hier uitgebreid over na te denken en in de eerste plaats een map met identiteitsdocumenten meenam. Volgens haar is de appreciatie van het Commissariaat-generaal van wat wel en niet werd meegenomen van documenten totaal irrelevant om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te beoordelen.

3.2.6.2. De Raad sluit zich aan bij de motivering van verwerende partij en is van oordeel dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoekende partij in de door haar omschreven omstandigheden de tijd zou hebben gehad om haar documenten mee te nemen. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 december 2012 zet verzoekende partij de feiten immers als volgt uiteen:

"(...) en plots vielen ze daar binnen, die jonge dronken Kirgiezen. Ze klopten aan de deur en zeiden open te doen. Ze vroegen geld. Ze zeiden: "Je durft met die klacht rondlopen, mss heb je die koe zelf verstoep. Je moet het wel kunnen bewijzen."

Hebt u toen de deur opengedaan?

Ze forceerden de deur, ik heb ze niet geopend." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/12/2012, p. 10). Wanneer aan verzoekende partij de vraag gesteld wordt hoe het komt dat zij haar documenten nog heeft kunnen meenemen, verklaart zij het volgende: *"Toen ze er aankwamen, heb ik me snel aangekleed. Ik heb ook documenten meegenomen. Ik dacht dat ik moest vluchten. (...)"* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/12/2012, p. 11). Gezien de plotse inval van de belagers is het evenwel volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij zich nog zou hebben kunnen aankleden en vervolgens bovendien nog de documenten zou hebben kunnen nemen. Zelfs indien verzoekende partij hiervoor nog tijd zou hebben gehad – *quod non* – ziet de Raad niet in waarom verzoekende partij niet ook de map met andere documenten heeft meegenomen. Het argument dat verzoekende partij niet de tijd had om hier uitgebreid over na te denken kan de Raad niet overtuigen. Verzoekende partij verklaart immers zelf dat zij dacht te moeten vluchten, waardoor verwacht kan

worden dat verzoekende partij voor de zekerheid zowel de map met identiteitsdocumenten als de map met andere documenten zou meenemen. Verzoekende partij slaagt er bijgevolg niet in desbetreffende motivering te weerleggen.

3.2.7.1. Wat betreft de door verwerende partij vastgestelde onaannemelijkheid dat verzoekende partij nog ongeveer een half jaar na het laatste incident in Kirgizië verbleef alvorens het land te verlaten, en meer bepaald in Karabalta, de stad waar zij zelf ook haar woonplaats had en waar zij de door haar aangehaalde problemen had gekend, werpt verzoekende partij op dat zij inderdaad nog lange tijd in dezelfde stad bleef wonen doch dat zij ondergedoken leefde.

3.2.7.2. De Raad oordeelt dat de vaststelling dat verzoekende partij na de inval van haar belagers bij haar thuis nog gedurende ongeveer een half jaar in dezelfde stad verbleef als waar zij de door haar aangehaalde problemen heeft gekend, volstrekt onverenigbaar is met haar voorgehouden angst voor haar belagers. Het feit dat verzoekende partij ondergedoken leefde doet hieraan geen afbreuk. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt immers dat haar eerste schuilplaats door haar belagers werd ontdekt, waardoor zij genoodzaakt was te vertrekken naar een ander adres (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/12/2012, p. 4). Wetende dat haar belagers er reeds in geslaagd waren haar vorige verblijfplaats te ontdekken, duikt verzoekende partij niettemin opnieuw onder in dezelfde stad (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/12/2012, p. 3). Gezien de ernst van de bedreigingen – verzoekende partij verklaarde dat men haar zou vermoorden of kwade dingen zouden doen indien ze het land niet zou verlaten (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/12/2012, p. 4) – ziet de Raad niet in waarom verzoekende partij een dermate groot risico neemt door nog steeds in dezelfde stad als waar haar belagers wonen te blijven. Dergelijk gedrag van verzoekende partij doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

3.2.8.1. Aangaande de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij omtrent haar reisweg, stelt verzoekende partij ten eerste dat er wel controles plaatsvonden, maar dat verzoekende partij niet goed op de hoogte was van welke controles uiteindelijk werden uitgevoerd en van wat de mensensmokkelaar uiteindelijk regelde. Ze wijst erop dat door mensensmokkelaars vaak tegen betaling dergelijke controles worden omzeild. Verder stelt verzoekende partij dat alle documenten voor de reis door de smokkelaar werden geregeld en dat ze dan ook totaal niet op de hoogte is of er uiteindelijk een Russisch paspoort voor haar zou zijn afgeleverd.

3.2.8.2. Daar het algemeen geweten is dat er bij binnenkomst van de Euro/Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze – zoals bevestigd in de landeninformatie (administratief dossier, stuk 16, deel 1) – is het risico op ontdekking voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar zeer reëel. Om die reden acht de Raad het ongeloofwaardig dat de passeur het risico zou nemen verzoekende partij geen aanwijzingen of informatie te geven over de voor haar gebruikte reisdocumenten en over hoe zij zich dient te gedragen in het geval van een controle. In dit licht kan ook gesteld worden dat het feit dat alle documenten voor de reis door de smokkelaar werden geregeld niet als verschoningsgrond aanvaard kan worden voor de onwetendheid van verzoekende partij omtrent de aflevering van een Russisch paspoort aan haar.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat er wel controles plaatsvonden, stelt de Raad vast dat dit een *post-factum* verklaring uitmaakt die niet overeenkomt met datgene wat verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaard heeft. Verzoekende partij verklaart dienaangaande immers het volgende tijdens haar gehoor: *“Hebt u ergens controle gehad, identiteitscontrole? Ik zou het niet weten, hij beloofde ons over te brengen.. Hij zelf stapte uit, maar wat hij daar precies aan het doen was, zou ik niet weten.”* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/12/2012, p. 6). Het betoog van verzoekende partij is dan ook niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

3.2.9. Daar waar verzoekende partij aanvoert dat het van een manifeste fout getuigt dat de commissaris-generaal geen enkel onderzoek heeft gedaan of motivering heeft gegeven met betrekking tot de zoon van verzoekende partij, Z.I., die ook in België verblijft, en waarbij verzoekende partij laat uitschijnen dat haar problemen resulteren uit de zijne, wijst de Raad erop dat het gesuggereerde oorzakelijk verband ter zake niet dienend is nu zoals uit het hoger gestelde op afdoende wijze blijkt dat aan de voorgehouden problemen van verzoekende partij totaal geen geloof kan worden gehecht. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoekende partij het helemaal niet aannemelijk maakt dat haar problemen verbonden zijn aan deze van haar zoon, Z.I., aangezien verzoekende partij niet eens wist of zij door dezelfde mensen werd vervolgd als haar zoon, eraan toevoegend: *“Ik kon er geen duidelijk*

onderscheid tussen maken. Ik was eigenlijk nooit betrokken bij die zaken, ik weet in feite niet hoe alles in elkaar zit.” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 11/12/2012, p. 2).

3.2.10.1. Verzoekende partij meent dat de stelling van verwerende partij dat de voorgelegde documenten slechts een geringe bewijswaarde hebben een standaardmotivering betreft waarbij men in gebreke blijft aan te tonen waarom deze documenten niet in aanmerking kunnen worden genomen, temeer gezien het feit deze documenten haar relaas ondersteunen. Door de commissaris-generaal wordt geen enkel element aangebracht dat aantoonde dat de voorgebrachte documenten van illegale origine zouden zijn.

3.2.10.2. De Raad wijst er evenwel op dat verwerende partij geenszins de authenticiteit van de voorgebrachte documenten in vraag stelt. Verwerende partij wijst er enkel op dat de neergelegde documenten geen betrekking hebben op de door verzoekende partij aangehaalde problemen, en dat de documenten bijgevolg geen enkel bewijs van deze problemen vormen. Door verwerende partij werd meer bepaald het volgende gemotiveerd: *“De door u neergelegde documenten kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw Kirgizisch paspoort, uw geboorteakte en uw huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. De overlijdensakte van uw man bevat enkel gegevens met betrekking tot zijn overlijden in 2006. Dit document bevat evenmin verwijzingen naar de door u aangehaalde problemen in Kirgizië.”*

3.2.11. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

3.2.12. Voormelde flagrante tegenstrijdigheid, onwetendheden, vaagheden, onaannemelijkheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

3.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 11 december 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT